

povědi poddlužníku. Neprávem proto soud první stolice povolil navrhovanou exekuci zabavením pohledávky z vkladního listu spořitelny v Č. doručením platební záповědi poddlužníku.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D u v o d y:

Právní názor rekursního soudu, že pohledávky z vkladních knížek a tedy i vkladních listů bank, spořitelen a záložen lze zabavit jenom podle Šu 296 ex. ř. tím, že výkonný orgán vezme vkladní knížku k sobě, sepíše o tom protokol a uloží vkladní knížku na soudě, a že není přípustným jejich zabavení prostou záповědí výplaty dle Šu 294 ex. ř., jak vymáhající strana navrhla a první soud povolil, odpovídá přesným ustanovením exekučního řádu i ustálené judikatuře. S míněním, hájeným ve stížnosti, že exekuce dle Šu 296 ex. ř. jest možnou jen v případech obyčejných, když dlužník má vkladní knížku u sebe a může mu býti odebrána, nelze souhlasiti. Zákon nerozeznává v té příčině. Je-li knížka v držení třetí osoby, jež proti odebrání knížky ničeho nenamítá, není podle zásady §§ 262 a 347 ex. ř. vůbec příčiny k nějaké změně ve vedení exekuce. Není-li třetí držitel knížky ochoten ji vydati, nezbyvá, než by vymáhající věřitel vydání knížky vynutil tím, že si předem neb současně dá příkázati nárok dlužníkův na vydání knížky ku vybrání, neboť bez tohoto vydání nelze ani nabytí na pohledávce práva zástavního (§ 296 ex. ř.), ani mu nemůže býti přikázána ku vybrání (§ 305 ex. ř.). Prostá záповěď spořitelně, aby nevyplácela vkladu, není v tomto případě způsobilým prostředkem uhražovací exekuce, neboť spořitelna nemusí platiti bez předložení vkladního listu, a mimo to by právo takovou záповědí nabyté musilo ustoupit jiným, třeba i pozdějším právum nabytým k pohledávce odevzdáním neb zabavením vkladního listu (§ 300 ex. ř.). Ostatně jest mylným i další názor stěžovatelův, že by vkladní list uložený u soudu pro pozůstalost nesměl býti vydán, dokud se projednává pozůstalost. Podle Šu 811 obč. zák. a Šu 34 ex. ř. není projednávání pozůstalosti překážkou vedení exekuce.

Čís. 4732.

Pokud ručí ten, kdo vymohl si k soukromé obžalobě na ochranu známky (zákon ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák.) prozatimné opatření, za škodu tím způsobenou.

(Rozh. ze dne 25. února 1925, Rv I 1634/24.)

K návrhu žalovaného bylo zahájeno proti žalobci trestní řízení pro přečin podle Šu 23 známkového zákona a krom toho provedeno k návrhu žalovaného i prozatimní opatření zabavením 69 kusů odstředivek známky »Union«, v obchodních místnostech žalující strany se nalézajících. Žalovaný složil na soudě jistotu 5.000 Kč. Zabavení odstředivek bylo provedeno dne 10. listopadu 1922. Žalovaný vzal dne 23. prosince 1922 trestní oznámení proti žalobci zpět a navrhl zastavení

trestního řízení a zrušení zabavení, načež dne 23. prosince 1922 bylo trestní řízení zastaveno a zabavení zrušeno. Žalobce domáhal se na žalovaném náhrady škody, ježto po dobu zabavení nemohl s odstředivkami obchodovati. **P r o c e s n í s o u d** p r v é s t o l i c e uznal žalobní nárok důvodem po právu. **O d v o l a c í s o u d** napadený rozsudek potvrdil. **D ů v o d y:** Dle náhledu odvolatela spočívá nesprávné právní posouzení věci v tom, že prvý soud již v pouhém návrhu na zavedení trestního řízení a na prozatimní zabavení odstředivek shledává zavinění žalovaného, ač zavedení trestního řízení zavinil žalobce sám, vydávaje se původně za zástupce firmy H., ač byl zástupcem firmy Union, kterážto firma požívá značky »Union«. Výtka ta je lichá. Soud první stolice neshledává zavinění žalovaného jen v tom, že učinil návrh na zavedení trestního řízení proti žalobci pro přečin podle §u 23 zák. o ochraně známek, nýbrž i v tom, že žádal za neprodlené zabavení a soudní uschování všech odstředivek opatřených značkou »Union«, ač po výkonu zabavení byl nucen navrhnouti zastavení trestního řízení a zrušení zabavení odstředivek. Z toho správně odvozuje soud první stolice, že jednání žalovaného bylo bezprávné. K názoru tomu dlužno se připojiti. Povinností žalovaného bylo, by se přesvědčil před podáním návrhu na zavedení trestního řízení a návrhu na zabavení odstředivek o správnosti svého jednání. Toho však žalovaný neučinil a ihned podal nejen návrh na zavedení trestního řízení podle §u 23 zák. o ochraně známek, nýbrž i návrh na zabavení a uschování odstředivek, ač musel věděti, že ručí za škodu, která žalobci jeho neoprávněným jednáním vznikne. A že jednání jeho je neoprávněné, vysvítá z toho, že žalovaný sám byl nucen požádati za zastavení trestního řízení a zrušení zabavení. Ale ani omylem nemůže se žalovaný omlouvati. Z korespondence nevychází, že žalobce vydával se za zástupce firmy H., nýbrž pouze žalovanému v dopisu ze dne 14. října 1922 sděluje, že dopis jeho ohledně zákazu značky »Union« postupuje firmě Wilhelm H. ku přímému vyřízení, poněvadž firma tato má značku »Union« pro odstředivky v republice Československé chráněnu. Do omylu zapletl se žalovaný sám svým neopatrným jednáním, domnívaje se, že žalobce je zástupcem firmy H. Neměl-li plně jistoty, že žalobce užívá značky »Union« neoprávněně, měl se spokojiti pouhým návrhem na zavedení trestního řízení a výsledky jeho vyčkati. Neučinil-li tak a žádal-li ihned také za zabavení odstředivek, učinil tak na své risiko a proto musí škodu žalobci tím vzniklou hraditi.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D u v o d y:

Žalovaný uplatňuje jako dovolací důvody nesprávné právní posouzení věci a vadnost odvolacího řízení (čís. 4 a 2 §u 503 c. ř. s.) a shledává v první řadě nesprávným názor odvolacího soudu, že se žalobce, správně soukromý žalobce a žalovaný v tomto sporu stal práv z náhrady škody již pouhým podáním návrhu na zabavení odstředivek. Proti tomuto názoru zdůrazňuje žalovaný, odvolávaje se na rozhodnutí býval. nejvyššího soudu ze dne 3. října 1906, čís. 13.781, otisknutého v pat. l. z r. 1907 str. 40, že soukromého obžalobce lze v trestním řízení

činiti zodpovědným za škodu jen v tom případě, když mu lze přičísti nějaké zavinění při podání žaloby, pokud se týče i návrhu na zabavení. Provedením důkazů, odvolacím soudem nepřipuštěných, z čehož plyne vadnost odvolacího řízení — bylo by prokázáno, že žalovaný vynaložil všechnu opatrnost, kterou bylo lze od něho žádati, a naopak, že žalobce to byl, který svým jednáním uvedl úmyslně žalovaného v omyl. Než právní názor odvolacího soudu jest ve své podstatě správným a kryje se s názorem, který projevuje Adler ve svém systému Öst. Markenrecht str. 311, kdež praví, že jistota návrhovatelem složená ručí obviněnému, byl-li tento osvobozen nebo nedošlo-li vůbec k podání obžaloby, za veškerou škodu, kterou utrpěl z opatření soukromému obžalobci povolených a že ručí obžalobce obviněnému i tehdy, když jistota po rozumu Šu 28 zák. o ochr. známek složena nebyla. Ručení ono není ručením ze zavinění, nýbrž ručením za následky prozatimního opatření vymoženého ku pojištění nároku (Randa — Schadenersatzpflicht str. 192 a v poznámce 109 tam uvedené, pak § 394 ex. ř., § 112 pat. zák.). Rozhodnutí shora uvedené nehodí se na tento případ, neboť obviněný, v tomto sporu žalobce, nebyl vůbec obžalován a nedošlo proti němu k rozsudku, jenž by byl zjistil zásah obviněného po stránce objektivní a osvobodil ho jen po stránce subjektivní pro nedostatek »vědomosti«. Žalovaný neospravedlnil rozsudkem trestního soudu zabavení, které si vymohl jako prozatimní opatření a ručí tudíž po rozumu Šu 394 ex. ř. obdobně za následky svého pochybeného návrhu, leda, že by byl obviněný opatření to sám zavinil. Leč toto zavinění, úmyslné uvedení v omyl, vylučuje odvolací soud zcela případně poukazem na předloženou korespondenci, z níž nikterak na jevo nevyšlo, že by se byl žalobce vydával za zástupce firmy H. Žalovaný uvedl sám ve své žalobní odpovědi, že to byl pouze jeho názor, že žalobce je zástupcem firmy H. a že nevěděl, jaký je poměr mezi žalobcem a touto firmou. Dovolatel uchyluje se proto od tohoto svého původního udání, když nyní v dovolání uvádí, že žalobce mu tvrdil, že zastupuje firmu H. Ostatně, i kdyby tomu tak bylo, nebylo by lze vyložit tuto okolnost jako úmyslné uvedení v omyl, neboť firma H. přenesla skutečně jediný prodej odstředivek »Union« na žalobce.

Čís. 4733.

Vzešel-li nárok na zaplacení kupní ceny před zahájením vyrovnávacího řízení, nemůže prodávatel získati výhodnějšího pořadí než ostatní věřitelé vyrovnávacího dlužníka. Nárok na zaplacení kupní ceny vzchází již dojednáním tržové smlouvy.

(Rozh. ze dne 25. února 1925, Rv I 1732/24.)

Žalobkyně domáhala se na žalovaném zaplacení kupní ceny za zboží dle faktur ze dne 20. a 21. prosince 1922. Dne 3. února 1923 bylo o jmění žalovaného zahájeno řízení vyrovnávací, dne 5. února 1923 vyzvedl si žalovaný zboží na dráze. Žalobě o zaplacení plné kupní ceny pro-